

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Exercitium Perfectionis, Et Virtutum Christianarum

In tres Partes distinctum

Rodríguez, Alonso

Coloniæ Agrippinæ, 1622

VIII. Exemplis aliquot confirmatur, quantopere Deo hoc conformitatis voluntatis nostræ cum illius voluntate exercitium placeat, & qua[n]ta in eo sita sit perfectio.

urn:nbn:de:hbz:466:1-40072

CAPVT VIII.

Exemplis aliquot confirmatur, quantopere Deo hoc confirmatis voluntatis nostrae cum illius voluntate exercitium placeat. & quantam in eo sita sit perfectio.

Theologus quidam cum magnae perfectionis mendicum interrogaret, quae via ad hanc perfectionem peruenisset, hoc modo hic respondit: studui semper diuinæ inhære voluntati, & ei meam ita conformaui, vt quod Deus vult, id velim & ego. Quando enim me fames premit aut frigus vexat, Deum laudo. Si serena sit aura, si procellosa & turbinosa, æque Deum laudo. Quidquid demum ipse mihi dat, quidquid etiam euenire permittit, tam prosperum quam aduersum, dulce æque & amarum ac triste, id magna quadam mentis alacritate à manu eius, velut rem optatissimam, recipio, humiliter me in eius manus resignando. In nullare quietem & consolationem vllam inuenire potui, quæ non sit Deus: iam vero cum Deum meum inueni, veram quietem & pacem æternam possideo.

II. In append. ad inquit spirit. c. 1. in fine.

Sanctus mendicus ob resignationem semper lætus.

QVODAM in Monasterio tantæ sanctitatis monachū fuisse scribit Cæsar. Lib. 10. Dial. 6. b. tradendorum gratiam Dominus contulerat, vt vel solo vestium, & cinguli quo cingebatur contactu ægris sanitatē redderet. Quod cum Abbas attente consideraret, nihil tamē in eius viuēdo modo singulare, vel quod illustris sanctitatis argumentum foret, aduerteret; eum ad se euocauit; & tantorum per eum factorum miraculorum causam rogauit. Tum ille, eam se ignorare negauit: quia, inquit, non amplius ieiuno quam reliqui, non plura subeo flagella, non grauiora austeritates vsurpo, non diutius orationi insisto, non diligentius laboro, non denique vigilo magis quam cæteri. Sed vnum hoc tantum certo asseuerare possum, me nec prosperis extolli, nec aduersis deijci; & nulla re quæcumque eueniat, turbari vel inquietari. Eandem ad hæc animum meum in quolibet rerum successu, qualiscunque is demum sit, pacem & quietem præferre, siue eæ proprie ad me solum, siue etiam ad alios spectent. Petit deinde Abbas, An non aliquomodo turbabaris aut commouebaris tum, cum nuper eques ille, noster aduersarius, ignem in horreum nostrum iniecit, qui ipsum absumpsit? Nullo modo, inquit, nullamque in anima inde turbationem sensi; quia omnia in manus Dei consignauis; hinc tam prospera quam aduersa, tam modica quam multa, velut à Dei manu venientia, æquali cum gratiarū actione recipio. Ac tum Abbas agnouit, hanc æquabilitatē animi virtutis huius thauri maturgicæ vnicam causam esse.

Sancta quædam virgo interrogata, quonam modo ad tantam perfectionem venisset? sic respondisse fertur: Omnes ærumnas, aduersa, mala quæ mihi vnquam acciderunt, magna animi æquitate suscepi, velut à manu Dei mihi submissa. Quin etiam si quis aliquam mihi inferret iniuriam, aut molestia quapiam afficeret, semper hanc illi particulari quodam beneficio collato compensare procurabam. Nulli quoque mala & calamitates, quas patiebar, sum conquesta, sed ad solum Deum meum recurrebam, à quo etiam quam primum iis ferendis robor & consolationem aliquam accipiebam.

III. Blasius ubi sup. & Cap. 10. Moni. spirit.

Maleficia beneficii compensanda.

Deo soli querere.

Aliam quandam virginem vitæ sanctitate mirabilem, rogatam quibus exercitiis tantam esset perfectionem adepta, magna humilitate sic respondisse idem author testatur: Nunquam tam graues in vita habui afflictiones aut ærumnas, quin semper maiores & grauiores ex amore Dei pati desiderarim, quod illas ceu singularia quædam dona acciperem, meque iis etiam indignam existimarem.

IV. Semper cruci maiora res petenda.

Serm. 7. de
circumci-
sione.

Ancillam quandam Dei, mire in eius manus resignatam multi, ut commemorat Taulerus, assidue rogabant, ut sua, dum orationi insisteret, negotia Deo commendaret. Quibus illa id se haud grauate facturam pollicebatur. Interdum tamen ex obliuione id non faciebat. Nihilominus quicquid à Domino petebat, plerumque ex voto commendantium eueniebat. Vnde cum passim illi propterea gratias agerent, quasi eius id oratione & precibus impetrassent, ipsa erubescens, monebat ut Deo datori omnium potius gratias agerent, se enim à parte sua huc nihil contulisse. Vnde cum multi eam ob causam ad ipsam confluerent, ipsa, amoroso quodam modo cum Domino exoptulauit. cur nimirum quæcunque sibi commendarentur negotia, tam exacte concederet, & ad tam optatum finem conduceret, ut sibi gratiæ eo nomine agerentur, cum tamen nihil ipsa fecisset. Cui Dominus respondit, Audi filia, ex quo die tuam mihi resignasti voluntatem, ego tibi dedi meam: & esto nihil à me in particulari petas; cum tamen intelligo id te velle, ita ipsum concedo, sicut id concedi velles.

Resignato
Deus conce-
dit quicquid
sibi vellent
concedi.

VI.
In Vit. Patr.

Agricolæ cuiusdam agri & vineæ longe feraciores & vberiores erant quam aliorum vicinorum. Causam huius fertilitatis à vicinis rogatus, negauit mirum videri quod meliores in suis quam illorum agris fructus enascerentur, cum semper eam auiam & cæli tempestatem haberet, quam optabat. Quo audito, cum cæteri etiam magis in admirationem raperentur, percunctati sunt, quomodo hoc fieri posset? Replicat ille, Nunquam aliud tempus volo, quam quod vult Deus: & sicuti ego volo quod Deus vult, ita eos ipse mihi dat fructus quos requiro.

Indifferenti
Deus dat
quicquid
vult.

VII.

S. Martinum Episcopum Seuerus Sulpitius, ut in vita eius refert, quam diu cum eo vixit, nunquam vidit aut iratum, aut tristiore vultu, sed mira semper animi pace & alacritate gaudentem. Rei huius, inquit, causa erat, quod quicquid

Indifferens
semper latus.

illi accideret, velut à manu Dei datum submissumque accipiebat, itaque in omnibus se magna animi æquabilitate & iucunditate, cum voluntate eius conformabat.

CAPVT IX.

De aliquibus rebus, quæ hoc conformitatis cum Dei voluntate Exercitium facile nobis & suauiter reddent.

VT autem exercitium hoc conformationis cum voluntate Dei facile nobis ac suauiter fiat, opus est primo, ut quod initio posuimus fundamentum, semper præ oculis habeamus; nimirum nullam nobis aduersitatem, vel grauamen accidere & euenire posse, quin per Dei manus transeat, & eo annuente, decernente, ac volente submitatur. Veritatem hanc ipse Redemptor Iesus, non verbo solum, sed & exemplo suo nos docuit. Cum enim in suprema passionis suæ nocte Petro Apostolo præciperet, ut gladium suum in vaginam conderet, addebat, *Calicem quem dedit mihi Pater, non vis ut bibam illum?* Non dixit, Calicem, quem mihi pararunt Iudas, Scribæ, & Pharisei. Sciebat enim omnes illos non nisi ministros ac velut pincernas esse, qui sibi propinatum iam dudum à Patre calicem tantum traderent, & quod illi è malitia & mera inuidia faciebant, hoc Patrem æternum ex infinita sua bonitate & sapientia ad generis humani redemptionem.

Sic & postea Pilato, dicenti potestatem se habere eius aut cruci affigendi, aut liberi dimittendi, respondit, *Non haberes potestatem aduersum me ullam, nisi mihi datum esset desuper: quod ita sancti interpretes exponunt, Nisi id ex diuina dispositione & ordinatione factum esset.* Adeo ut ut hæc omnia non nisi ex Dei decreto destinatoque cælesti contingerint.